

[Niels Westerby.]

finde en stemme. Jeg vil indrømme, at vi i liberalt centrum er meget glade for det skattereformprogram, vi har lagt frem. Vi har også tænkt i de baner, at vi skulle ud og finde stemmer. Vi er jo kun to, så vi skal jo finde 87 stemmer for at få vedtaget vort skatteprogram, men det kan godt være, det vil vise sig, at det bliver lige så svært for statsministeren at finde én stemme, som det vil være for os at finde 87 stemmer til fordel for vort skatteprogram. Selvfølgelig vil det kun glæde os, hvis vi iblandt de 87 også kunne finde statsministeren.

Dernæst et par bemærkninger om selve den økonomiske politik. Det er jo blevet sagt samstemmende af formandskabet — de tre vismænd — i det økonomiske råd, af det økonomiske sekretariat og af Nationalbanken, at der i en række forhold er bedring i den økonomiske situation. Vi har nok prisstigninger her i landet, men de er aftaget i tempo og blevet mere moderate. Vi har nok et valutaproblem, men vi har ikke et akut valutaproblem, sådan som vi havde det for f. eks. et år siden. Det er også samstemmende blevet erklæret af alle eksperter i landet, havde jeg nær sagt, i hvert fald af de tre organer, at årsagen til denne bedring er at søge i den stramme økonomiske politik, der er blevet ført, og først og fremmest er at søge i den finanspolitik, der er blevet ført. Jeg må måske i al beskedenhed minde om, at liberalt centrum, dengang Liberal Debat, var ivrigere end nogen anden for, at denne stramme økonomiske politik skulle indledes i marts 1965; vi var i høj grad dem, der måtte lægge ryg til dengang, vi var også dem, som blev skældt ud for det, vi medvirkede til, men vi kan da konstatere i dag, at det har hjulpet; det har endda betydet ganske gode skridt i den rigtige retning. Allerede i marts 1965 sagde liberalt centrum, at man burde være gået videre. Vi havde ønsket at gå 400-500 mill. kr. videre, end man dengang gik; vi havde også fået tilsagn fra regeringen, fra socialdemokratiet og fra det radikale venstre om, at man hurtigt ville gøre det. Det blev bare ikke til noget, men det var ikke vor skyld, at man ikke straks gik det stykke videre.

På samme måde sagde vi allerede i

januar, da det lykkedes os, om jeg så må sige, at have det åndelige faderskab til det skridt, som venstre dengang foretog sammen med det radikale venstre og socialdemokratiet, at der skulle mere til. Havde man dengang fulgt vore råd, både i marts 1965 og i januar 1966, ville vi ikke i dag have haft de økonomiske problemer, som nu står tilbage. Vi ville have haft endnu mindre prisstigninger og et endnu mindre valutaproblem, og vi ville navnlig ikke have haft en kreditstramning af de dimensioner, vi har i øjeblikket. Vi ville heller ikke have haft en så høj rente eller udtrykt på anden måde så store kurstab.

Liberalt centrum anser det for meget vigtigt, at vi får økonomisk vækst, og derfor er det nødvendigt, at vi kommer af med kreditstramningen; den må og skal væk hurtigst muligt. Det er ikke blevet sagt af andre i denne debat, det bliver sagt af liberalt centrum nu, for vi vil gerne sætte en tyk streg under vigtigheden heraf. Det kan ikke nytte at rationere kreditten og på den måde begrænse byggeriet og erhvervsinvesteringerne. Det kan heller ikke nytte at have det høje renteniveau, der virker på samme måde over for erhvervslivets investeringer og over for byggeriet. Disse ting må væk. Det er ikke nok, at man taler om det, man må også gøre noget, og jeg vil her minde om liberalt centrums forslag om at reservere 500 mill. kr. af merværdiafgiften som basis for, at Nationalbanken kan ophæve kreditstramningen og efterhånden foretage betydelige obligationskøb og dermed presse renteniveauet nedad. Vi bør gøre noget ved dette problem snarest, og også af den grund bør vi have en merværdiafgift så hurtigt som overhovedet muligt.

Jeg bliver vel også nødt til at sige et par ord om indkomstpoltikken. Jeg må sige, at jeg ikke er imponeret af forhandlingerne i det høje ting om dette spørgsmål, og jeg er heller ikke imponeret af statsministerens åbningstale og det brev, han har sendt ud til erhvervsorganisationerne. Ganske vist har de saglige instanser — formandskabet i det økonomiske råd, det økonomiske sekretariat og Nationalbanken — peget på, at indkomsterne i det næste år højst må stige 6-7 pct., og jeg har læst statsministerens udtalelser og det brev, han har sendt til de